

bratr

Vložil honza - 23/01/2014 19:05

Dobry den,chtel bych se zeptat,zda je mozne,aby muj 25 lety bratr,byl alkoholik.pije aktivne cca 5 let,ale posledni dobou uz kasle na vsechno.napr.hygiena,prace atd.Pije od odpoledne do vecera,nebývalo pravidlem,ze pil denne,ale od vanoc pije kazdy den monzna jeste s vetsi intezitou,nez kdysi. V pripade,ze by tenhle problem uz nastal,je mozne resit to "pouze" pres psychologa? Nebo ho mame rovnou presvedcit na nejaky druh lecby?dekuji za odpoved.

=====

Re: bratr

Vložil petrch - 23/01/2014 19:42

na co cheš odpovídat, kdyt je to uplně jasný.
Ale pro tvuj klid je to ukazkovej alkač

=====

Re: bratr

Vložil Jana Mertosová - 23/01/2014 20:35

Vzpomněla jsem si na svoji opakovanou léčbu v Opavě.Musely jsme tam znát breviář,z kterého se pokaždé zkoušelo,body takto získané našly uplatnění na výjezdy domů-tzv.dovolenky,opuš táky.Já díky tomu,že za ty pobyty jsem Breviář už znala(ovšem o sobě toto nemůžu říct)jsem se přiznala ke svému alkoholismu až v konečné fázi,což mi zachránilo život předupitím,příp.sebevraždou.No byla tam věta.Není alkoholik ten,co pije každý den-tak já jím nebyla.Ovšem nechápala jsem vůbec,že s pitím mám problémy,že nezvládám svůj život a každodenní maličkosti, které jsou pro normální život běžné.Každý alkoholik pije prvně kvartálně nepravidelně dříve nebo později je problém s pitím přestat.Prochází se svým pitím určitými fázemi,jako každý klasický alkoholik(závislý).Dnes už jsou závislími i mladí lidé,kteří začali s pitím ve věku,kdy se vyvíjela jejich mozková a nervová soustava.Jsou sami ještě nedospělí(není výjimka,že nedosáhli plnoletosti)a už jsou závislí.Váš bratr je klasický případ.Ovšem on si to neuvědomuje"-nepřiznává.Jeho NEMOC a touha pít mu v tom brání.

=====

Re: bratr

Vložil Liba - 24/01/2014 06:43

Já bych ho hned zkusila přesvědčit, aby šel do léčebny.Pozná tam vrstevníky, uslyší o tom, jak může za čas dopadnout, pochopí, že je smrtelně nemocný.

=====

Re: bratrVložil Vladimír - 27/01/2014 22:33

Dobrý večer

Jsem alkoholik, který se opíjel od svých 16. let do svých 40 let.

Od 39 let do 40. let jsem hrál hrací automaty o peníze. Proč? Protože jsem chtěl prostě peníze vyhrávat a mýt jich více, než jsem byl schopen vydělat ve svém zaměstnání.

Vyhrávat se mne nedařilo, čím více jsem peníze prohrával, tím více jsem je chtěl dostat zpět. Čekal jsem na svoji výhru.

Vrátím se k alkoholu. Alkohol mne pomáhal již od svých 16. let se cítit lépe, mít super náladu, pořád být veselý, bavit lidi, zpívat, nestydět se jít tancovat na zábavě s dívkou. To byl ten první důvod. Ten druhý důvod byla bezmocnost nad alkoholem, moje buňky, mozek, celé tělo si vytvořilo na alkoholu fyzickou a psychickou závislost, kterou jsem nedokázal rozpoznat, bylo to stejné, jako potřebovat k životu vzduch, vodu, potraviny, nebyl jsem schopen poznat záludnost alkoholu. Chodil jsem do práce, poctivě pracoval a dřel na stavbách, potom řídil nákladník. Při tomto stavu jsem žil reálný život, chtěl milovat, sportovat, mít rodinu a vracet se 2krát týdně ke své oblíbené hospůdce a kamarádům. Jít na jedno pívko, pro mne znamenalo se opít do stavu silné opilosti, kdy jsem usínával na lavičkách, v parcích, různých křovinách. Jasně, že jsem se druhý den nemohl na sebe podívat, bylo mne šíleně špatně, myslel jsem, že umírám, srdce, hlava, tělo bylo ve stavu mobilizace. A já se zaříkával již nikdy a tak to bylo celých 24 let. Byl jsem dvakrát ženatý, dvakrát rozvedený. Nepomáhalo nic proti zastavení mého opíjení se. Maminka se zlobila, manželka se zlobila, sestra se zlobila. A já jsem se cítil napadaný, ukřivděný. Pracoval jsem v zahraničí, takže moje pitky byly jen moje a já se vracel po týdnu, jako vzorný manžel. Samozřejmě, že dnes je pro mne velice jednoduché popisovat a kritizovat to, jak jsem žil. Musím se vrátit do doby, kdy jsem tak žil a musím říci, že jsem pokládal můj život za zcela normální a přirozený. V tom byla moje bezmocnost nad alkoholem, alkohol měl nademnou obrovskou moc. Čím déle jsem se opíjel, myslím tím roky, už mne opíjení se nepřinášelo super stavy, ale stavy prázdna. Se svými pocity jsem se ráno probouzel a večer usínal. Nedokázal jsem o těchto pocitech mluvit, zabýval jsem se prací, penězi a tím, kam půjdu na pivo. Potřeboval jsem ke svému opíjení se vždy společnost, nebavilo mne se opít jen tak a sám. Myslím si, že mne lidé i přesto měli rády, protože jsem nebyl nikdy agresivní, spíše naopak. A ten poslední rok, ke čtyřicítce? Moje opíjení se nezastavilo ani moje 3. měsíční ochrnutí, kdy mne bylo asi 36 let. Nesl jsem na mikulášce nadílku synům a na zpáteční cestě jsem se zastavil v hospodě. Opil jsem se a probudil s otřesem mozku ve stodské nemocnici. Vůbec nic si z té doby nepamatuji. Měl jsem otřes mozku. Týden před štědrým dnem mne propustily ze stodské nemocnice a já si šel do banky pro peníze. Měl jsem podepsat šek a to se mne nepodařilo. Byl jsem zmatený a šel si dát skleničku vína, byli asi tři. Večer doma se mne udělalo špatně a byl jsem ovezen na intenzivní péči. Tam jsem přestal mluvit, chodit. Moje tělo vyplo a já jen slyšel a viděl. Nemohl jsem jíst a pít. Cévy, umělá výživa, pouštění do mého těla statický proud, který tak bolel a já nemohl nic říci, natož křičet. Asi tenkrát jsem se začal v duchu modlit a prosit o záchranu. Pan primář Ohlídka z vojenské nemocnice v Plzni mne zachránil život, měl být se mnou už konec, měl jsem být převezen do ústavu, pro nemocné, jako jsem byl já. Pan primář rozhodl, že mne budou dávat elektrické šoky do mozku. Narkóza, šok, probuzení na pokoji. 7 dní, 7 šoků, po posledním jsem začal cítit prsty, moje tělo se začalo pomalinku hýbat. Učil jsem se chodit, jíst a žít. Po půl roce jsem se vrátil ke svému řemeslu a pracoval jako lešenář, udělal psychotesty, aby mne mohli vrátit řidičský průkaz. Pan primář se mne při propuštění z nemocnice ptal, jestli piju alkohol a kolik. Já odpověděl málo. Odpověděl jsem takto proto, že jsem tomu prostě tak věřil, protože jsem alkohol nepokládal za mého nepřítele. Ten poslední rok ke čtyřicítce. Bylo peklem na zemi. Jeden můj kámoš vyhrál na hracím automatu peníze. Zeptal jsem se, jak se to hraje, vyhrál jsem a začal se ke hraní vracet. Prohrával jsem hodně peněz, protože, aby jsem mohl NĚCO vyhrát, musel jsem VÍCE do automatu naházet. Více pro mne znamenalo naházet do automatu celou výplatu, aby jsem dostal peníze zpátky. Prohrával jsem a začal být totálně bez peněz. Byl jsem sám se sebou zoufalý, začal mít obrovské deprese bezmocnosti, sliboval si, že hrát nepůjdu. Nehrál jsem třeba celý měsíc, přišla výplata, šel jsem na pívko, jedno, druhý, třetí a já šel hrát o peníze. Těšil jsem se, že konečně vyhraju svoji výhru. Prohrál

jsem,půjčoval jsem si od sestry,od maminky,potom jim peníze bral,proto,aby jsem vyhrál peníze zpět.Prohrával jsem a už jsem neměl sílu s tím žít.Zkusel jsem sníst prášky diazepam ,balíček.Odvezla mne záchranka a vypumpovali mne žaludek a já se vrátil domů.Hrál jsem dál a poslední kapkou bylo to,že jsem hrál v hospodě o peníze,kam chodili lidi,kteří kradli ,nepracovali.Tam mne hodili do piva něco na spaní a já se probudil na nějakém dvoře ,z jednoho činžáků,okradený ,špinavý.Bylo mne příšerně.Šel jsem domů,bylo něco k večeru.Seděl jsem ve sklepě a styděl se jít domů,kde byla maminka a moje sestra ,neteře,její dcery.Nikdo z nich netušil ,jak velice špatně na tom uvnitř sebe sama sem.Někdy to prostě není poznat a ani být nemůže.Museli by mne obrátit naruby.Co jsem to měl tehdy v hlavě?Šílenost sama a já přesto ,dnes říkám z pudu sebezáchovy ,jsem se vykoupal ,oholil a šel do vojenské nemocnice za svým zachráncem ,primářem.Neměl službu a já musel říci svoje problémy jiné doktorce.Potřeboval jsem být někde v nemocnici,ležet,spát,zapomenout a odpočinout si.Paní doktorka ,mne doporučila léčebnu na Lochotíně v Plzni.Souhlasil jsem a řekl to svoji rodině.Říkali mne ,Tobě se nechce dělat,nejsi blázen a prostě byli na mne hodně naštvaní.Já ,ale věděl,že už nemůžu dál a musím se nechat zavřít.Psal se rok 1998 kdy jsem nastoupil do léčebny a netušil co mne čeká.Léčebna mne zachránila život.V léčebně byli doktoři,zdr.sestry ,které byli na mne velice hodní,přesto ,že věděli ,že jsem ubližoval sobě a svým bližním,rodině.Dali mne šanci,umožnili mne se zastavit ,izolovali mne od alkoholu a hracích automatech ,i když já jsem neušil ,že to tak musí být.Byl jsem na detoxu a viděl jiné alkoholiky při delirium,epileptickém záchvatu,mluvilo se o abstinenčních příznacích a já měl strach ,kdy to přijde na mne.Nic nepřišlo,měl jsem abstinenční příznaky ,návaly,bolesti žaludku,křeče v těle ,nespavost,čekal jsem ,kdy já dostanu delirium.Něco horšího.Dostal jsem možnost o sobě přemýšlet ,o sobě mluvit a nepít alkohol a hrát automaty.Cítil jsem,že je to něco nového,co jsem opustil ve svých 16 letech-Ve 40 letech ,jsem se vrátil o 24.let zpátky.Bylo mne fyzicky 40,ale moje duše se vrátila do 16.let a já pokračoval a učil se žít jiný život,život bez alkoholu a geamblerství.Psal jsem deník a svoje pocity,bylo neuvěřitelné,co jsem dokázal napsat o sobě,mém názoru na svět .Byl jsem na začátku a začal hledat odpověď na to ,proč JÁ????Život šel stále dopředu,svět zůstával stále stejný ,jen já se měnil.Viděl jsem najednou svět nějak jinak,cítil lepší šance pro sebe .Myslel jsem si,že stačí jen přestat pít alkohol a nebýt geambler.Jak hluboce jsem se zmínil.Dnes je to 16 let od mého prvního léčení.Po druhé jsem se napil a opil a hrál automaty po 2 letech ,proč se ptám dnes?Měl stále kamarády,kteří chodili do hospod a já snimi.Pil jsem džus,limonády.Jednou hostinský předemne postavil pivo.Neodolal jsem a napil se .Bylo to úžasné ,cítil jsem jak mne tělem probíhá slastný pocit blaha a štěstí.Během 2.hodin jsem se opil,hrál do rána automaty a ráno šel do léčebny na Lochotín říci,co jsem udělal.Byla mne nabídnuta léčebna v Červeném Dvoře.Odjel jsem tam,protože jsem věděl,že je to se mnou horší více ,než jsem si myslel.

Zkusím pokračovat příště

Je to 16 let ,kdy se učím stále žít bez alkoholu a geamblerství.To se mne daří,ale nedaří se mne být sám sebou .To je nyní můj cíl .Bez tohoto cíle je moje střízlivost o ničem.Musím být sám sebou!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

=====

Re: bratr

Vložil petrch - 28/01/2014 09:09

Ne každému alkoholikovi, který má porušený doživotně mozek se to musí povést.Někdo prstě bez alkoholu, ikdyž roky nepije, není sám sebou a to je konec..Někdo se naopak naučí žít a je bez toho hnoje šťastnej..Znám alkoholiků hodně, někdo nepije deset let a říká, že mu to pořád chybí..Jediné opravdové vysvobození pro něho je zřejmě až smrt

=====

Re: bratr

Vložil Jana Mertosová - 28/01/2014 17:58

Nemáš ještě zpracované své strachy. Strach ti brání. Je to Tvůj blok. Nevzdávej to, ono to půjde. Hlavně netlač na pilu. Změna nejde uskutečnit násilím. Změna jde uskutečnit přiznáním si, Bohu a jiné lidské bytosti. Odevzdat pro sebe neřešitelné (složitě) to přiznané si (slabost) s důvěrou odevzdat Bohu a prosit, systematicky a trpělivě, aby ti pomohl. Držím palce.

=====